

Biuletyn Tygodniowy CIZ

Biuletyn Centrum Informacyjnego Zakonów opracowywany przez zespół portalu internetowego www.zyciezakonne.pl i sekretariat Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

28 stycznia - 3 lutego 2014

5/2014 (207)

Wiadomość tygodnia

XVIII DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Franciszek: „życie konsekrowane to spotkanie z Chrystusem”

Życie konsekrowane powinno emanować radością i otwartością, a nie surowością i zamknięciem. Doświadczenie i mądrość, które przekazują nam starsze pokolenia mamy nie tyle zamykać w muzeum, ile wykorzystywać do tego, by stawić czoło przynoszonym przez życie wyzwaniom. Mówił o tym Franciszek do 8 tys. osób konsekrowanych, które w bazylice watykańskiej wzięły udział w papieskiej Mszy z okazji Światowego Dnia Życia Konsekrowanego. Z inicjatywy Jana Pawła II obchodzony on jest w święto Ofiarowania Pańskiego.

„Święto Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni jest również nazywane świętem spotkania: spotkania między Jezusem a jego ludem. W świetle tej ewangelicznej sceny spójrzmy na życie konsekrowane, jako spotkanie z Chrystusem: to On do nas przychodzi, niesiony przez Maryję i Józefa, i to my idziemy ku Niemu, prowadzeni przez Ducha Świętego. Ale w centrum jest On – mówił Papież. – On wszystko porusza, On nas przyciąga do świątyni, do Kościoła, gdzie możemy Go spotkać, rozpoznać Go, przyjąć, objąć Go. Jezus wychodzi nam na spotkanie w Kościele przez pierwotny charyzmat instytutu: warto pomyśleć w ten sposób o naszym powołaniu! Nasze spotkanie z Chrystusem nabrało swego kształtu w Kościele przez charyzmat jednego z jego świadków. To nas zawsze zadziwia i każde nam dziękować Bogu.

Franciszek wskazał, że w życiu konsekrowanym dochodzi do spotkania młodych i starych, do spotkania obserwacji i prośb. „Nie postrzegajmy ich, jako dwóch przeciwstawnych rzeczywistości!” – apelował Papież.

„Pozwólm, aby Duch Święty ożywił jedną i drugą, a znakiem tego jest radość:

radość zachowywania, i podążania drogą reguły życia; radość z bycia prowadzonymi przez Ducha, nigdy sztywnymi, zamkniętymi, a zawsze otwartymi na głos Boga, który mówi, otwiera, prowadzi; który zachęca do pójścia ku nowym wyzwaniom – podkreślił Ojciec Święty. – Dobrze jest, aby starsi przekazywali młodym mądrość, a młodzi przyjmowali to dziedzictwo doświadczenia i mądrości, niosąc je w przyszłość. Nie po to, by je zamknąć w muzeum, ale po to, by nieść w przyszłość stawiając czoło przynoszonym przez życie wyzwaniom; rozwijając je dla dobra poszczególnych rodzin zakonnych i całego Kościoła”.
(pełny tekst homilii wewnątrz numeru)

Za: **Radio watykańskie**

Dzień Życia Konsekrowanego w Jerozolimie

W Ziemi Świętej gdzie posługuje wiele zgromadzeń zakonnych męskich i żeńskich Dzień Życia Konsekrowanego był obchodzony szczególnie uroczysto. W tym roku konferencja Ordynariuszy Ziemi Świętej zaprosiła kapłanów, zakonników,

zakonnice i wiernych na wspólne dziękczynienie za dar powołania do jerozolimskiej bazyliki świętego Szczepana, pierwszego męczennika.

Głównym punktem uroczystości była Eucharystia, której przewodniczył bp Pierre Melki, egzarcha wspólnoty katolickiej obrządku syryjskiego. W swej homilii wyraził wdzięczność lokalnego Kościoła za obecność wielu zakonów i zgromadzeń zakonnych pracujących w Ziemi Świętej. Jednocześnie wezwał zebranych do dobrego przygotowania do zbliżającego się roku życia konsekrowanego. „Niech przykład ewangelijnego Symeona – kontynuował hierarcha – pomoże wam w odkrywaniu na nowo charyzmatu waszych założycieli”. Po Mszy uczestnicy zebrali się na braterskiej agapie, by dzielić się radościami i trudnościami posługi w ziemskiej Ojczyźnie Jezusa.

Innym ważnym wydarzeniem dnia życia konsekrowanego w Jerozolimie było poświęcenie odnowionej kaplicy w centrum duchowości prowadzonym przez włoskich kapucynów. Poświęcenia dokonał bp

William Shomali, wikariusz łacińskiego patriarchy Jerozolimy. Centrum pod nazwą „Ja jestem światłością świata” oferuje pomoc duchową kapłanom, zakonnikom, katechetom i duszpasterzom, którzy przebywają w Jerozolimie w ramach studiów specjalistycznych lub formacji.

Wspólne dziękczynienie za dar powołania jest wyraźnym świadectwem jedności kościoła, która wyraża się w wielu charyzmatkach. To samo pragnienie jedności towarzyszyło kończącemu się dzisiaj w Jerozolimie Tygodniowi Modlitw o Jedność Chrześcijan.

P. Blajer OFM, Jerozolima

Za: www.episkopat.pl

„Chcemy Wam podziękować”

W niedzielę po południu w kościele pojezuickim pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Krakowie sprawowana była msza św. pod przewodnictwem ks. infułata Bronisława Fidelisa za osoby konsekrowane z ich udziałem.

Kaznodzieja ks. dr Czesław Sandecki dziękował zakonnikom, zakonnikom, członkom instytutów świeckich, pustelnikom, dziewicom i wdowom konsekrowanym za ich życie i posłannictwo, za to, kim są, za świadectwo ich życia wiary, nadziei i miłości.

„Dziękujemy za solidarną modlitwę, ofiary zanoszone za Kościół, za wasze wspólnoty parafialne, dzieci, młodzież, chorych, wszystkich potrzebujących, którym służycie” – mówił ksiądz prałat.

Przy okazji kapłan przypomniał cel ustanowienia Dnia Życia Konsekrowanego przez Jana Pawła II w roku 1997.

„W orędziu na I Dzień Życia Konsekrowanego Ojciec Święty określa jego potrójny cel. Odpowiada on po pierwsze, osobistej potrzebie uroczystego uwielbienia Pana i dziękczynienia za wielki dar życia konsekrowanego, życia które ubogaca i raduje Wspólnotę chrześcijańską poprzez swoje wielorakie charyzmaty oraz poprzez budujące owoce tak wielu istnień, całkowicie oddanych dla sprawy Królestwa. Dzień Życia Konsekrowanego ma – po drugie – za zadanie przyczynić się do poznania i do szacunku dla życia konsekrowanego ze strony ludu Bożego. Trzeci powód odnosi się bezpośrednio do osób konsekrowanych, zaproszonych do wspólnych i uroczystych obchodów niezwykłych dzieł,

których Pan w nich dokonał, aby odkryć jeszcze bardziej w świetle wiary blaski tego Bożego piękna, które przez Ducha promieniają w ich sposobie życia, oraz aby jeszcze żywiej uświadomić sobie ich niezastąpioną misję w Kościele i w świecie” – cytował papieża.

Zgromadzone w świątyni osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby życia w posłuszeństwie, bez własności i w czystości. Za: www.zakonfranciszkanow.pl

Spotkanie w Dukli przy relikwiach Św. Jana

Obchodząc Wielki Jubileusz 600-lecia urodzin św. Jana z Dukli osoby życia konsekrowanego z Archidiecezji Przemyskiej licznie zgromadziły się przy relikwiach Patrona Archidiecezji, aby od świętego Zakonnika uczyć się jak realizować swoje powołanie zakonne, by osiągnąć doskonałość.

Uroczystości rozpoczęły się w kościele Farnym adoracją Najświętszego Sakramentu oraz konferencją dotyczącą życia zakonnego, którą wygłosił o. Dobromił Godzik OFM. Następnie proboszcz parafii farniej poświęcił świece (gromnice) i wszyscy wzięli udział w procesji ze świecami z Fary do Sanktuarium, procesji przewodniczył o. Kajetan Kowalski OFM, definitór prowincji.

Po procesji rozpoczęła się uroczysta msza święta, której przewodniczył o. Jarosław Kania OFM – minister prowincjalny OO. Bernardynów z Krakowa, który również wygłosił słowo Boże. Koncelebransami byli licznie zgromadzeni kapłani zarówno zakonni, jak i diecezjalni na czele z ks. prałatem Józefem Barem, wikariuszem biskupim ds. Życia Zakonnego.

Witając wszystkich przybyłych zacnych pielgrzymów, o. Micheasz Okoński OFM, kustosz sanktuarium i proboszcz przyklasztornej parafii, życzył wszystkim, „aby to jubileuszowe spotkanie, w Roku św. Jana z Dukli, było umocnieniem w wierze w Syna Bożego, aby od św. Jana z Dukli, którego w litanii przyzywamy jako męża żywej wiary uczyć się żyć i dzielić wiarą z innymi”. Ojciec Prowincjał w homilii przypomniał postać dukielskiego Zakonnika oraz wskazał na zadania Osób konsekrowanych w Kościele i w dzisiejszym świecie.

Po kazaniu ponad 350 osób konsekrowanych odnowiło swoje śluby zakonne a śpiewem hymnu „Magnificat” dziękowało za dar powołania.

Podczas Eucharystii posługę przy ołtarzu pełnili współbracia św. Jana z Dukli, bracia nowicjusze: Franciszkanie Konwentualni (u których św. Jan z Dukli rozpoczynał życie zakonne) i Bernardyni (wśród których uświęcał się Jan z Dukli i zmarł w opinii świętości). Swoją obecnością i

śpiewem kolęd uroczystość ubogacił Zespół Muzyczny „Łączanie” z Łęk Dukielskich.

Na zakończenie Eucharystii o. Micheasz zaprosił wszystkich przybyłych Pielgrzymów do Sanktuarium św. Jana z Dukli na główne uroczystości Jubileuszowe (31 maja), którym przewodniczyć będzie Abp Celestino Migliore, Nuncjusz Apostolski w Polsce, kazanie wygłosi abp Mieczysław Mokrzycki, Metropolita Lwowski a pasterkie słowo skieruje abp Józef Michalik, Metropolita Przemyski oraz przypomniał, że w każdy czwartek w południe – w Roku Jubileuszowym – odprawiana jest msza święta w int. Ojczyzny a po niej odbywa się adoracja Najśw. Sakramentu, która trwa do wieczornej Eucharystii.

Uroczystości z kościołów dukielskich transmitowane były przez Diecezjalne Radio Fara.

Po wspólnych modlitwach wszyscy zostali zaproszeni do wspólnego kolędowania przy świątecznym stole. oMi

VIII Sympozjum Życia Konsekrowanego w Poznaniu

Przedstawiciele wspólnot zakonnych oraz instytutów świeckich działających na terenie archidiecezji poznańskiej wzięli udział w VIII Sympozjum Życia Konsekrowanego. Odbyło się ono w Poznaniu 1 lutego poprzedzając świętowanie Dnia Życia Konsekrowanego.

Podczas poznańskiego Sympozjum Życia Konsekrowanego, przybyli na nie do kościoła pw. św. Michała Archanioła zakonnicy, siostry zakonne oraz członkowie instytutów świeckich, uczestniczyli we wspólnej adoracji Najświętszego Sakramentu i modlitwie brewiarzowej. Wysłuchali także konferencji o. Kazimierza Malinowskiego OFM Conv. z Warszawy, sekretarza generalnego Konsulty Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich.

Konferencja zatytułowana „Wierzę w Syna Bożego” została przygotowana w oparciu o doświadczenie wiary błogosławionego, a wkrótce świętego, Jana Pawła II. Ojciec Malinowski zwrócił podczas swojego wystąpienia uwagę m.in. na proces dojrzewania wiary u papieża, w którego „drodze wiary możemy znaleźć odpowiedź na to, jak formować naszą wiarę”.

„Jan Paweł II mówił o wielkim darze wiary, jaki otrzymał, ale także doświadczenia wojny i komunizmu w Polsce uformowały w nim wiarę świadka, który nie deklaruje tego, że należy do Chrystusa jedynie słowami. Dokonywał rzeczywistych wyborów świadka, a całe jego życie to były kolejne etapy wrastania w Chrystusa” – mówił franciszkanin.

Przyznał też, że również osobom konsekrowanym grozi niebezpieczeństwo, iż powiedzą Jezusowi „nie”, w niekiedy trudny do zauważenia sposób, stawiając siebie na miejscu Chrystusa.

Spotkanie Bł. Jana Pawła z Siostrami Nazaretankami

„Dzieje się tak, kiedy nasze powołanie, naszą drogę życiową podporządkujemy nie temu, czego On od nas chce, ale temu, co my wybieramy. Tymczasem my mamy być w świecie świadkami tej najwyższej wartości, jaką jest poznanie Jezusa Chrystusa, na co wielokrotnie zwracał uwagę Jan Paweł II podkreślając, że nasze powołanie nie jest czymś, co sami sobie wybraliśmy” – tłumaczył o. Malinowski.

Przypomniał też słowa wypowiedziane przez papieża do osób życia konsekrowanego podczas pielgrzymki do Polski w 1979 r., że nie wolno zrezygnować z pracy nad sobą, gdyż wiara w Chrystusa domaga się wewnętrznego wysiłku, kształtowania siebie będąc wpatrzonym w osobę Chrystusa.

„Albo oddaję się Chrystusowi totalnie i jestem Jego narzędziem, albo gdy próbuję robić to połowicznie, przychodzi cały ciąg porażek i niewierności. Nie da się bowiem żyć letnio w zakonie. Jeśli zaczynam żyć letnio, staję się tak naprawdę wrogiem

sprawy Chrystusowej. Bóg chce mnie mieć całego i ma do tego prawo, także poprzez śluby zakonne, które mu składałem” – przekonywał o. Kazimierz Malinowski.

Światowy Dzień Życia Konsekrowanego ustanowił w 1997 r. Jan Paweł II, aby zachęcić Kościół do głębszej refleksji nad darem życia poświęconego Bogu. Obchodzony jest on corocznie dnia 2 lutego, w święto Ofiarowania Pańskiego.

Jak wyjaśnia KAI filipin ks. Zbigniew Starczewski, diecezjalny referent ds. zgromadzeń i zakonów męskich archidiecezji poznańskiej, sympozjum stanowi duchowe przygotowanie do Światowego Dnia Życia Konsekrowanego. „Już od lat poprzez wspólne spotkanie na modlitwie, ale też podczas konferencji i dyskusji, stanowiące swoisty dzień skupienia dla osób konsekrowanych z archidiecezji poznańskiej, chcemy lepiej, głębiej przeżyć nasze święto. Do tego zachęcał nas zresztą bł. Jan Paweł II” – wyjaśnia ks. Starczewski dodając, że jest to jedyne w Polsce tego typu sympozjum poprzedzające Dzień Życia Konsekrowanego.

Na terenie archidiecezji poznańskiej działa 18 męskich zgromadzeń zakonnych, które prowadzą 37 domów zakonnych, 5 seminariów i 8 domów formacji nowicjackiej. Natomiast jeśli chodzi o żeńskie instytuty życia konsekrowanego, jest ich w archidiecezji 36, w tym 2 zgromadzenia klauzury: klasztor sióstr karmelitanek na Wzgórzu św. Wojciecha w Poznaniu oraz klasztor sióstr klarysek w Pniewach. W sumie siostry prowadzą 97 domów zakonnych.
Za: KAI

W Hiszpanii: „Radość Ewangelii w życiu konsekrowanym”

„Radość Ewangelii w życiu konsekrowanym” – pod tym hasłem Kościół w Hiszpanii obchodzi Dzień Życia Konsekrowanego. Mimo spadku liczby powołań w kraju tym istnieje ponad 400 męskich i żeńskich zgromadzeń zakonnych, a ponad 14 tys. hiszpańskich zakonników pracuje na całym świecie na misjach.

„Radość członków życia zakonnego rodzi się z Boga, który jest źródłem prawdziwej radości” – czytamy w okolicznościowym liście hiszpańskiego episkopatu na episkopatu Dzień Życia Konsekrowanego. „Dzisiejszy dzień ma na celu: uwielbienie i podziękowanie Bogu za dar życia konsekrowanego dla Kościoła i ludzkości; promowanie poznania i szacunku dla niego wśród całego Ludu Bożego; zaproszenie wszystkich, którzy poświęcili się całkowicie sprawie ewangelii, aby świętowali wielkie dzieła, jakich Pan dokonuje w ich życiu” – czytamy w liście.

W Hiszpanii w 300 zgromadzeniach żeńskich i 107 męskich żyje i pracuje ponad 35 tys. sióstr zakonnych i blisko 11 tys. zakonników. Na misjach zagranicznych przebywa ok. 14 tys. osób zakonnych.

„Praca ewangelizacyjna życia konsekrowanego w Hiszpanii to edukacja, szpitale, szeroka działalność społeczna, duszpasterska i charytatywna, dialog wiara-kultura, teologia, studia uniwersyteckie” – mówi o. Luis Ángel de las Heras, przewodniczący Hiszpańskiej Konferencji Zakonników i Zakonnice CONFER. Wśród aktualnych wyzwań wymienia brak powołań, restrukturyzację zgromadzeń, większą współpracę międzyzakonną i z biskupami, szczególnie w kontekście dokumentu Episkopatu „Kościół partykularny a życie zakonne”. „Mamy nadzieję, że będzie się szukało wzajemnego zrozumienia, spotkania i braterskiego dialogu, zgodnie z zachętą Papieża Franciszka – zakonnika i biskupa” – podkreśla Luis Ángel de las Heras.
Za: Radio watykańskie

Wiadomości krajowe

O. Paweł Kozacki nowym prowincjałem dominikanów

Tak zdecydowali przedstawiciele wszystkich polskich dominikańskich klasztorów zgromadzeni na kapitule w Krakowie. Wybór zatwierdził generał Zakonu Kaznodziejskiego ojciec Bruno Cadoré.

Nowego przełożonego Polskiej Prowincji wybierało w demokratycznym głosowaniu 49 delegatów na krakowską kapitułę. Re-

prezentują oni 450-osobową wspólnotę polskich braci kaznodziejów. Nowy prowincjał zastąpi o. Krzysztofa Popławskiego, który pełnił urząd przez dwie ostatnie kadencje.

O. Paweł Kozacki urodził się 8 stycznia 1965 roku w Poznaniu. Do Zakonu Kaznodziejskiego wstąpił w 1983 roku. Gdy był w nowicjacie, został aresztowany za wcześniejszą działalność w antykomunistycznym podziemiu – po kilku tygodniach zo-

stał zwolniony w wyniku amnestii. Śluby wieczyste złożył w 1989 roku, a rok później przyjął święcenia kapłańskie.

Pierwsze trzy lata po święceniach spędził w dominikańskiej parafii św. Dominika w Szczecinie, gdzie był wikariuszem oraz katechetą i duszpasterzem akademickim. Współpracował też ze szczecińską rozgłośnią Polskiego Radia oraz Radiem „As”.

W latach 1993-1995 był redaktorem naczelnym oficyny „W drodze” w Poznaniu, a przez następne 15 lat szefem miesięcznika „W drodze”. „Z miesięcznika, który zajmował się prawdami ponadczasowymi, chciałem zrobić pismo, które podejmuje tematy dyskusyjne i bardzo gorące” – wspomina początki swojej pracy redakcyjnej. Udało się – gdy odchodził z miesięcznika, pismo rozchodziło się w kilkutyśiącym nakładzie, a tematy podejmowane przez „W drodze” wywoływały żywą dyskusję opinii publicznej.

W czasie pobytu w Poznaniu był też trzy lata przeorem tutejszego klasztoru. W 2010 roku wspólnota krakowskiego klasztoru dominikanów – najstarszego i największego w Polsce – wybrała go swoim przełożonym. Rok temu urząd ten powierzono mu po raz drugi. Jako przeor opiekował się też Pieszą Dominikańską Pielgrzymką na Jasną Górę – oczywiście podążając z Krakowa do Częstochowy.

Nowy prowincjał polskich dominikanów znany jest też z czynnego uprawiania sportu. Jeździ na łyżworolkach i rowerze. A kilka miesięcy temu przebiegł po raz pierwszy w życiu maraton.

Inną pasją o. Kozackiego są reporterskie podróże. Kilka lat temu odwiedził swoich zakonnych współbraci pracujących w Stanach Zjednoczonych, Kamerunie i Japonii. Teksty z podróży publikował w miesięczniku „W drodze” i na stronie Dominikanie.pl. Za reportaże z Kamerunu otrzymał wyróżnienie w konkursie Wielkopolskiego Oddziału Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich.

Kadencja prowincjała trwa cztery lata, a prowincjał może ją sprawować jedynie dwa razy pod rząd. Na przełożonego prowincji można wybrać każdego z ojców, którzy są już przynajmniej 10 lat w zakonie.

Za: www.dominikanie.pl

Na Jasnej Górze spotkanie mistrzyni w klasztorach kontemplacyjnych

6. Spotkanie Mistrzyni Żeńskich Zakonów Klauzurowych trwa 27-31 stycznia na Jasnej Górze. Jest to spotkanie formacyjne. W tym roku siostry rozważają temat: „Dojrzałość uczuciowa”. Wykłady dla sióstr głosi o. Amadeo Cencini, kanosjanin, pedagog, kierownik duchowy, wykładowca na Papieskim Uniwersytecie Salezjańskim w Rzymie, autor licznych publikacji z zakresu formacji powołaniowej.

„Tegoroczne spotkanie jest poświęcone dojrzałości uczuciowej. Jest to zagadnienie ważne w formacji zakonnej, w ogóle w formacji, ale w formacji w zakonach klauzurowych szczególnie – mówi m. Weronika Sowulewska, przewodnicząca Konferencji Przełożonych Żeńskich Klasztorów Kontemplacyjnych w Polsce – Temat jest ważny, ponieważ w dużej mierze dotyka natury psychologicznej. Uformować człowieka do czegośkolwiek nie jest tak łatwo, a szczególnie do życia w klauzurze, do życia kontemplacyjnego poświęconego całkowicie Bogu, w którym naprawdę trzeba osiągnąć dużą dojrzałość uczuciową możliwie jak najszybciej, bo niedojrzałość jest wielką przeszkodą w życiu. Myślę, że w ogóle życie człowieka zmierza do tego, żeby osiągnąć taką dojrzałość, która umożliwi nam wejście do nieba i do przebywania z Bogiem”.

W programie spotkania oprócz części wykładowej jest także wspólna modlitwa Jutrznia, Nieszporami. Każdego dnia siostry uczestniczą we Mszy św. celebrowanej przed Cudownym Obrazem Matki Bożej.

We wtorek, 28 stycznia Eucharystii odprawionej o godz. 8.00 przewodniczył o. Amadeo Cencini. W homilii o. Cencini nawiązał do odczytanej Ewangelii o Jezusie nauczającym tłum, do którego przychodzi Maryja z uczniami. Na prośbę, aby przyszedł, Jezus odpowiada: „Któż jest moją matką, i którzy są braćmi?” i rozglądając się wokół mówi: „Oto moja matka i moi bracia. Bo kto pełni wolę Bożą, ten mi jest bratem, siostrą i matką”.

Kaznodzieja zaznaczył, że wolą Boga jest przede wszystkim to, żebyśmy siedzieli wokół Niego i byśmy Go słuchali. „A ile razy my też mamy pretensje, by być Jego krewnymi, bo jesteśmy konsekrowani Jemu, w życiu całkowicie oddanym Jemu, przynajmniej pozornie. Uważajmy, bo często zwykli ludzie, są tam i siedzą dookoła Mistrza, a my jesteśmy jak ci krewni, którzy mają pretensje, by być kimś bliskim, krewnym Jezusa – przestrzegali o. Cencini – Niech Pan naprawdę da nam, byśmy byli, jak ci prości ludzie, albo jak Jego Matka Maryja, pierwsza wielka kontemplatyczka, która stała się matką, właśnie dlatego, że usłuchała słowa”.

W środę, Mszę św. o godz. 8.00 odprawił metropolita częstochowski abp Wacław Depo. W homilii arcybiskup zacytował słowa bł. Jana Pawła II, które wypowiedział podczas spotkania z osobami konsekrowanymi 4 czerwca 1997 r. na Jasnej Górze: „Chociaż niezwykle, doniosłe są wieślorakie dzieła apostołskie, jakie spełniacie, to przecież najbardziej podstawowym pozostaje zawsze to, czym a zarazem kim w Kościele jesteście. Duszą nowej ewangelizacji jest głębokie życie wewnętrzne, ponieważ ten, kto trwa w Chrystusie, przynosi owoc obfity, stokratny. Tylko trwanie w Chrystusie jest pełną realizacją bycia, jest byciem w pełni”. Potwierdzamy dzisiaj

to podstawowe nasze określenie, kim jesteśmy, i jaka jest nasza rola. Jesteśmy w sercu Kościoła jego skarbem, bo jesteśmy w sercu Chrystusa i Jego Matki, i to bycie w pełni z Nim, przez Nią jest naszym nieustannym zadaniem”. Kaznodzieja podkreślił także, że osoby zakonne w klasztorach klauzurowych żyjąc w ukryciu dla świata żyją dla innych ogarniając ich swoją modlitwą.

„Tak, jak we wszystkich innych zgromadzeniach, mistrzynie w zakonach klauzurowych formują młode osoby, które przychodzą do klasztoru, od momentu wejścia do klasztoru do wieczystych ślubów” – wyjaśnia m. Jolanta Rzoska, zastępczyni m. Sowulewskiej. „Staramy się całe nasze życie uczynić modlitwą, poza tą modlitwą wspólną, indywidualną, staramy się całą naszą pracę i odpoczynek przerobić na modlitwę” – dopowiada m. Weronika Sowulewska. Za: www.jasnagora.com

Symposium rekolekcyjistów i ojców duchownych kapłanów

W jaki sposób głosić Ewangelię, by trafiła do ludzkich serc? Jak przygotować dobrze młodzież do sakramentu pokuty i pojednania? Pytania te zadają sobie na Jasnej Górze uczestnicy sympozjum księży rekolekcyjistów, ojców duchownych i spowiedników kapłańskich.

Ich spotkania organizowane są tam przez Komisję Episkopatu Polski ds. Duchowieństwa.

W czterodniowym sympozjum bierze udział ponad stu księży. Bp Paweł Socha podkreślił, że co roku przybywają oni na Jasną Górę nie tylko dla umocnienia wiary, ale na wymianę doświadczeń i szukanie rozwiązań wielu współczesnych problemów. Członek Komisji Episkopatu Polski ds. Duchowieństwa przyznał, że zbliżający się Światowy Dzień Młodzieży w naszym kraju mobilizuje kapłanów, by przez konfesjonał przybliżyć młodych do Boga, ale najpierw trzeba ich umiejętnie otworzyć na spowiedź. „Czasem boją się powiedzieć całej prawdy, żeby oczyścić się do głębi, żeby to wszystko po prostu oddać Chrystusowi, żeby Chrystus spalił w człowieku to wszystko, co jest rzeczywiście złe i co go deprymuje i prowadzi do rozkładu duchowego. Spowiedź jest jednym z najważniejszych czynników budzenia człowieka do odpowiedzialności: «Ja zgrzeszyłem, ja za to odpowiadam»”.

Podczas 23. sympozjum kapłani odczytują przesłania encykliki papieża Franciszka Lumen fidei i jego adhortacji Evangelii gaudium. Codziennie uczestniczą we wspólnotowych modlitwach i Apelu Jasno-górskim. Spotkanie zakończy się w czwartek 30 stycznia. Za: www.jasnagora.com

Zakończył się zjazd misyjny redemptorystów

W dniach 29-31 stycznia w Tuchowie odbył się zjazd misyjny redemptorystów zorganizowany przez Sekretariat Misji i Rekolekcji Prowincji Warszawskiej Redemptorystów. Hasłem spotkania były słowa bł. Jana Pawła II: „Bądźcie gotowi świadczyć sprawie człowieka”. Uczestniczyło w nim ok. 60 misjonarzy i rekolekcjonistów z całego kraju, a także z Białorusi, Ukrainy, Czech i Kazachstanu.

Część modlitewna spotkania rozpoczęła się w środę od udziału w Nieustannej Nowennie do Matki Bożej Nieustającej Pomocy i Mszy św. w sanktuarium tuchowskim. Czwartkowej Eucharystii przewodniczył o. Piotr Chyła, wikariusz prowincjała, który w homilii podkreślił potrzebę modlitwy i refleksji w posłudze misjonarzy. Z niej czerpią oni siłę do obrony człowieka, któremu niosą Ewangelię.

W części formacyjnej uczestnicy wysłuchali dwóch wykładów ks. prof. Dariusza Oko z UPJPII w Krakowie na temat: „Gender – od tolerancji do totalitaryzmu”. Ukazał w nim źródła ideologii gender oraz jej niebezpieczne skutki w innych krajach, przejawiające się m.in. w seksualizacji dzieci i młodzieży. Podkreślając pewne podobieństwa między gender a ideologią marksistowską, zauważył, że zrodziła się ona w środowisku ateistów, którzy odrzucają Boga i wyższe wartości. Przewidywał przed przekształceniem się tego kierunku w totalitaryzm, ze względu na instytucjonalne narzucanie jego rozpowszechniania w ramach gender mainstreaming i nietolerowanie sprzeciwu ze strony ludzi inaczej myślących. Zwrócił też uwagę na zagrożenie wpajania elementów ideologii gender najmniejszym dzieciom i różne dążenia prowadzące do niszczenia rodziny. Ksiądz profesor zachęcił do podejmowania inicjatyw demaskujących rzeczywiste zamiary zwolenników gender, które są coraz częściej dostrzegalne w naszym kraju, choć w głównych mediach najczęściej ukazywane są jednostronnie tylko łagodne strony genderyzmu. Należy domagać się m.in. poszanowania prawa rodziców do wychowania dzieci zgodnie ze swoimi przekonaniami, co gwarantuje konstytucja RP.

Przeciwdziałanie tej ideologii jest tym bardziej potrzebne, gdyż po liście biskupów polskich na ten temat, wzmochny się w mediach ataki na Kościół i chrześcijańską rodzinę. Trzeba to czynić z miłością i zdrowym rozsądkiem, w oparciu o wiarę oraz w jedności z Bogiem i Kościołem – podkreślił ks. Oko.

Misjonarze i rekolekcjoniści wysłuchali ponadto dwóch wykładów ks. prof. Pawła Bortkiewicza TChR z UAM w Poznaniu. Najpierw ukazał on zasadnicze prawdy dotyczące człowieka w świetle encykliki „Fides et Ratio”, podkreślając wielkie znaczenie tego nauczania w dobie postmodernizmu i w obliczu różnych kierunków próbujących zniekształcić prawdę o człowieku. Ks. Bortkiewicz przybliżył także zasadnicze elementy katechizmu społecznego wynikające z nauczania bł. Jana Pawła II. Zwrócił szczególną uwagę na zasadę solidarności, która konstruuje relacje społeczne. Podał też kilka kryteriów służących do oceny działalności społecznej państwa.

W trzecim dniu zjazdu o. dr hab. Marek Saj CSsR z UKSW w Warszawie wygłosił wykład dotyczący zwalniania z kar kościelnych w sakramencie pokuty i pojednania. Omówił w nim od strony praktycznej procedury, jakie w tym zakresie przewidyuje prawo kanoniczne.

Uczestnicy zjazdu zapoznali się także z aktualnymi wydarzeniami w dziedzinie misji i rekolekcji, które przedstawił o. Stanisław Kielbasa CSsR, przewodniczący Sekretariatu. Mówiono m.in. o zbliżającej się peregrynacji kopii obrazu Matki Bożej Częstochowskiej w archidiecezji warszawskiej oraz peregrynacji Jezusa Miłosiernego w diecezji tarnowskiej. Przybliżono też inicjatywy podejmowane przez Centrum Apostolstwa i Duchowości Redemptorystów, spośród których warto zwrócić uwagę na międzynarodową letnią szkołę ewangelizacji REDCAMP, która odbędzie się na przełomie lipca i sierpnia w Krakowie.

o. Sylwester Cabala CSsR

Za: www.redemptor.pl

5-te urodziny Fundacji Salvatti.pl okazją do refleksji o odpowiedzialnym biznesie

Na organizacjach pozarządowych będzie spoczywała coraz większa odpowiedzialność za ludzi ubogich, ponieważ prognozy nie pozostawiają złudzeń. Coraz więcej ludzi będzie potrzebowało pomocy, a rządy państw nie potrafią tego robić, bo pochłaniają większość środków przeznaczonych na ten cel. Z każdego dolara do kasy państwa idzie aż 60 centów – mówił Robert Gwiżdowski z Centrum im. Adama Smitha podczas uroczystości zorganizowanej z okazji 5. „urodzin” Pallotyńskiej Fundacji Misyjnej Salvatti.pl.

Spotkanie odbyło się w Pałacu Lubomirskich w Warszawie, siedzibie Business Centre Club, które objęło Fundację Salvat-

ti.pl swoim patronatem. Przewodnią myślą była społeczna odpowiedzialność biznesu (CSR). Robert Gwiżdowski przypomniał, że szkocki myśliciel, Adam Smith nie był ekonomistą, ale teologiem, prowadził katedrę teologii moralnej, a w swojej książce „Teoria uczuć moralnych” zawarł filozoficzne podstawy ekonomii zgodnej z katolicką nauką społeczną.

W uroczystości wzięli udział ks. Józef Lasak, przełożony prowincjalny Polskiej Prowincji Chrystusa Króla Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego, ks. dr Grzegorz Młodawski, sekretarz ds. misji polskiej prowincji Chrystusa Króla, a zarazem przewodniczący Rady Fundacji, ks. Jarosław Olszewski, misjonarz pracujący na Ukrainie od 23 lat, Marcin Preciszewski, szef Katolickiej Agencji Informacyjnej, ks. Mariusz Wedziuk, dyrektor programowy Radia Warszawa, ks. Janusz Stańczuk, redaktor naczelny miesięcznika „Tak Rodzinie”, a także darczyńcy i współpracownicy Fundacji oraz przedstawiciele mediów.

Urodzinowe spotkanie było okazją do podziękowań wszystkim dobroczyńcom Fundacji, wolontariuszom, a także sponsorom: firmie Grupa Strategia, Zakładom Mechanicznym Wiromet SA, Kancelarii Prawniczej Gładysz i Żerański sp. j. oraz Pallotyńskiemu Biuru Pielgrzymkowo-Turystycznemu Peregrinus.

Atrakcją uroczystości był spektakl opowiadający bajek z Grupy Artystycznej „Bajarki”. Odbyła się także aukcja afrykańskich batików, którą poprowadził aktor Cezary Żak oraz afrykański jarmark, z którego dochód zostanie przeznaczony na dzieła misyjne prowadzone przez Fundację SALVATTI.pl. *Monika Mostowska*

15 lat Betańskiej Misji Wspierania Kapłanów

Przed piętnastu laty 4 lutego 1999 roku w Zgromadzeniu Sióstr Betanek narodziła się Betańska Misja Wspierania Kapłanów. Jest ona owocem codziennej adoracji Jezusa w Najświętszym Sakramencie w intencji kapłanów.

Skierowana jest do wszystkich osób, które pragną modlić się za konkretnego kapłana przez całe swoje życie, stając się jego duchowym opiekunem. Dzieło to jest ciągle żywe i jakże potrzebne w dzisiejszych

czasach, tak niszczących i ośmieszających obraz kapłaństwa.

Rozpocznaliśmy od 8 osób, dzisiaj jest nas 7000 tys., w tym 40 siostr betanek. Modlitwą objętych jest 6900 kapłanów. Od 2003 roku (od tego roku prowadzone są statystyki), odprawionych zostało 795 intencji mszalnych za poszczególnych

kapłanów, od 2008 roku odwiedziłyśmy 50 parafii zachęcając do modlitewnego wsparcia duszpasterzy, powstało 50 grup modlitewnych BMWK w Polsce i za granicą. Napłynęły setki próśb o modlitwę za kapłanów i kleryków. Naszą działalność błogosławi metropolita lubelski ks. abp. Stanisław Budzik i wspiera wielu kapłanów.

Został wydany modlitewnik Misji i powstają nowe pomysły mające na celu ukazanie prawdziwego obrazu kapłaństwa i modlitwy za robotników Pana. Współpracownicy mile widziani! Czekamy na nowych opiekunów modlitewnych dla kapłanów!

Za: www.betanki.pl

Refleksja Tygodnia

„Wyobraźcie sobie Kościół bez siostr zakonnych!”

Homilia Papieża Franciszka na Dzień Życia Konsekrwanego

Drodzy bracia i siostry!

Święto Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni jest również nazywane świętem spotkania: spotkania między Jezusem a jego ludem. Kiedy Maryja i Józef zanieśli swoje dziecko do świątyni w Jerozolimie, miało miejsce pierwsze spotkanie między Jezusem a jego ludem, reprezentowanym przez dwoje starców Symeona i Annę.

Było to było także spotkanie w obrębie historii narodu, spotkanie młodych ze starszymi: młodymi byli Maryja i Józef z ich nowo narodzonym dzieckiem, a starszymi Symeon i Anna, dwie osobistości, które zawsze przebywały w świątyni.

Zauważmy, co o nich mówi św. Łukasz ewangelista, jak ich opisuje. O Matce Bożej i świętym Józefie powtarza cztery razy, że chcieli dokonać tego, co nakazywało Prawo Pańskie (por. Łk 2,22.23.24.27). Pojmujemy więc, niemal dostrzegamy, że rodzice Jezusa z radością zachowywali przykazania Pana, czerpali radość z podążania w Prawie Pańskim. Byli dopiero co sobie poślubieni, właśnie urodziło im się dziecko i w pełni pragnęli wypełniać to, co zostało nakazane. Nie jest to dla nich coś zewnętrznego, nie po to, żeby czuć się w porządku, nie! Jest to silne pragnienie, głębokie, pełne radości. To właśnie mówi psalm: „Cieszę się z drogi Twych upomnień ... Twoje Prawo jest moją rozkoszą” (119,14.77).

A co św. Łukasz mówi o starcach? Podkreśla, że prowadził ich Duch Święty. O Symeonie powiada, że był człowiekiem sprawiedliwym i pobożnym, wyczekującym pociechy Izraela, a „Duch Święty spoczywał na nim”(2,25), mówi, że „Duch Święty mu objawił, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego” (w. 26), a w końcu, że „za natchnieniem Ducha przyszedł do świątyni”(w. 27). O Annie zaś mówi, że była „prorokinią” (w. 36), to znaczy natchnioną przez Boga i że zawsze przebywała w świątyni „służąc Bogu w postach i modlitwach” (w. 37). Krótko

mówiąc, tych dwoje starców jest pełnych życia! Są oni pełni życia, ponieważ ożywia ich Duch Święty, są posłuszni Jego działaniu, wrażliwi na Jego wezwania ...

I oto spotkanie Świętej Rodziny z tym dwojgiem przedstawicieli świętego Ludu Bożego. W centrum jest Jezus. To On wszystko wprawia w ruch, przyciąga jednych i drugich do świątyni będącej domem Jego Ojca.

Jest to spotkanie młodych, napełnionych radością w zachowywaniu Prawa Pana i starców pełnych radości z powodu działania Ducha Świętego. Jest to wyjątkowe spotkanie między obserwacją a prorocstwem, gdzie młodzi są obserwantami, a starcy prorokami! W istocie, jeśli się dobrze zastanowimy, zachowywanie Prawa jest ożywiane przez tego samego Ducha, a prorocтво porusza się drogą wytyczoną przez Prawo. Któż bardziej niż Maryja jest pełen Ducha Świętego? Kto bardziej niż Ona jest posłuszny Jego działaniu?

Drodzy bracia i siostry, w świetle tej ewangelicznej sceny spójrzmy na życie konsekrowane jako spotkanie z Chrystusem: to On do nas przychodzi, niesiony przez Maryję i Józefa, i to my idziemy ku Niemu,

prowadzeni przez Ducha Świętego. Ale w centrum jest On. On wszystko porusza, On nas przyciąga do świątyni, do Kościoła, gdzie możemy Go spotkać, rozpoznać Go, przyjąć, objąć Go.

Jezus wychodzi nam na spotkanie w Kościele przez pierwotny charyzmat instytutu: warto pomyśleć w ten sposób o naszym powołaniu! Nasze spotkanie z Chrystusem nabrało swego kształtu w Kościele przez charyzmat jednego z jego świadków. To nas zawsze zadziwia i każe nam dziękować Bogu.

Także w życiu konsekrowanym przeżywamy spotkanie młodych i starych, obserwacji i prorocтва. Nie postrzegajmy ich jako dwóch rzeczywistości przeciwstawnych! Raczej pozwólmy, aby Duch Święty ożywił jedną i drugą, a znakiem tego jest radość: radość zachowywania, podążania drogą reguły życia, to radość z bycia prowadzonymi przez Ducha, nigdy nie będąc bezkompromisowymi, zamkniętymi, a zawsze otwartymi na głos Boga, który mówi, otwiera, prowadzi...

Dobrze, aby starsi przekazywali młodym mądrość, a młodzi przejmowali to dziedzictwo doświadczenia i mądrości, niosąc je w

przyszłość, dla dobra poszczególnych rodzin zakonnych i całego Kościoła.

Łaska tej tajemnicy, tajemnicy spotkania niech nas oświeca i pociesza na naszej drodze. Amen.

O konsekrowanych przed modlitwą Anioł Pański

Drodzy Bracia i Siostry,

dzisiaj obchodzimy święto Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni. Dzisiaj przypada także Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, który przypomina o znaczeniu dla Kościoła tych, którzy przyjęli dar powołania do naśladowania Jezusa w bliskości z Nim na drodze rad ewangelicznych. Dzisiejsza Ewangelia mówi, że czterdziestego dnia po narodzeniu Jezusa Maryja i Józef zanieśli Dziecię do świątyni, aby poświęcić i ofiarować Je Bogu, zgodnie z prawem żydowskim. To ewangeliczne wydarzenie jest również obrazem oddania własnego życia przez tych, którzy dzięki łasce Bożej przyjmują styl życia Jezusa czystego, ubożego i posłusznego.

To ofiarowanie siebie Bogu odnosi się do każdego chrześcijanina, ponieważ wszyscy jesteśmy Jemu konsekrowani przez Chrztost. Wszyscy jesteśmy powołani do ofiarowania siebie Ojcu razem z Jezusem i jak Jezus – czyniąc nasze życie wielkodusznym darem w rodzinie, w pracy, w

śłużbie Kościołowi, w dziełach miłosierdzia. Jednak to ofiarowanie jest przeżywane w sposób szczególny przez zakonników, mnichów, świeckich konsekrowanych, którzy przez śluby należą całkowicie i wyłącznie do Boga.

Ta przynależność do Pana pozwala tym, którzy nią żyją w sposób autentyczny, dać szczególne świadectwo Ewangelii o Królestwie Bożym. Osoby całkowicie poświęcone Bogu, są całkowicie oddane braciom, aby nieść światło Chrystusa tam, gdzie są największe ciemności, i szerzyć Jego nadzieję w sercach, które ją utraciły. Osoby konsekrowane są znakiem Boga w różnych środowiskach życia, są zaczynem dla rozwoju społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego, są prorocstwem współdzielenia z najsłabszymi i ubogimi.

Tak rozumiane i przeżywane życie konsekrowane ukazuje się nam takim, jakim jest naprawdę: darem od Boga, darem od Boga dla Kościoła, darem od Boga dla ludzi. Każda osoba konsekrowana jest darem dla ludu Bożego w drodze. Bardzo potrzeba tej obecności, która wzmacnia i odnawia zaangażowanie w głoszenie Ewangelii, w wychowanie chrześcijańskie, do podejmowania czynów miłosierdzia wobec najbardziej potrzebujących, oraz do modlitwy kontemplacyjnej; potrzeba ludzi oddanych formacji ludzkiej i duchowej młodzieży, rodzin; potrzeba zaangażowa-

nych na rzecz sprawiedliwości i pokoju w rodzinie ludzkiej.

Pomyślmy jednak, co by było, gdyby brakło sióstr zakonnych w szpitalach, na misjach, w szkołach. Wyobraźcie sobie Kościół bez sióstr zakonnych! Nie można sobie tego wyobrazić. One są tym darem, tym zaczynem, który prowadzi naprzód Lud Boży. Wielkie są te kobiety, które poświęcają swoje życie Bogu, które niosą przesłanie Jezusa. Kościół i świat potrzebuje tego świadectwa miłości i miłosierdzia Boga. Konsekrowani, zakonnicy, zakonnice są świadectwem, że Bóg jest dobry i miłosierny. Dlatego konieczne jest pełne wdzięczności docenienie doświadczenia życia konsekrowanego oraz pogłębienie swojej wiedzy o różnych charyzmatach i duchowościach.

Trzeba się modlić, aby wielu młodych ludzi powiedziało „tak” Panu, który wzywa ich, aby się Jemu poświęcili całkowicie, oddając się bezinteresownej służbie dla innych, aby poświęcić życie na służbę Bogu i braciom. Z tych wszystkich racji, jak to już zostało oznajmione, przyszły rok będzie poświęcony w sposób szczególny życiu konsekrowanemu. Zawieramy tę inicjatywę już teraz wstawiennictwu Najświętszej Maryi Panny i św. Józefa, którzy jako rodzice Jezusa byli pierwszymi przez Niego konsekrowanymi i pierwszymi, którzy Jemu poświęcili swoje życie.

Za: www.radiomaryja.pl

Wiadomości zagraniczne

Kard. João Braz de Aviz: Rok Życia Konsekrowanego rozpocznie się w październiku

Rok Życia Konsekrowanego najprawdopodobniej rozpocznie się wcześniej niż przewidywano, a mianowicie już w październiku, w 50. rocznicę soborowej konstytucji *Lumen gentium*. Zakończyć miałyby się natomiast w listopadzie 2015 r., kiedy przypadnie rocznica soborowego dekretu o zakonach *Perfectae caritatis*.

O takie ramy czasowe Roku Życia Konsekrowanego będzie wnioskować u Papieża watykańska kongregacja, która zajmuje się zakonami i przygotowuje też program tej inicjatywy. Jej zwierzchnicy spotkali się 31 stycznia z dziennikarzami.

Już dziś planuje się zorganizowanie trzech wielkich spotkań dla różnych kategorii osób konsekrowanych. Pierwsze zostanie przeznaczone dla młodzieży zakonnej, a drugie dla formatorów. Trzecie będzie miało formę kongresu teologicznego o odnowie życia konsekrowanego w świetle Soboru Watykańskiego II. Zakony klauzurowe połączą się natomiast z tej okazji w wielką sieć modlitewną. Zarówno Papież, jak i waty-

kańskie dykasterie przygotowują szereg dokumentów dla osób konsekrowanych. Będą one dotyczyć takich zagadnień, jak relacja między zakonami i biskupami, administracja dóbr materialnych, autonomia i klauzura w klasztorach kontemplacyjnych, życie i misja braci zakonnych.

Rok Życia Konsekrowanego ma być czasem realistycznego spojrzenia na tę formę życia w Kościele. Trzeba zobaczyć zarówno jego blaski, jak i cienie – powiedział kard. João Braz de Aviz, prefekt watykańskiej kongregacji:

„Życie konsekrowane, jak przypomniał Papież Franciszek podczas spotkania z przełożonymi generalnymi, to rzeczywi-

stość złożona z grzechu i łaski. W tym roku chcemy uznać i wyznać naszą słabość, ale chcemy też „wykrzyzczyć” światu z mocą i radością świętość i dynamizm, które są obecne w życiu konsekrowanym. Ileż świętości, niekiedy ukrytej, ale bynajmniej nie jałowej, jest w klasztorach i domach zakonnych. Patrząc pozytywnie na ten czas łaski, który rozciąga się od Soboru aż po dzień dzisiejszy, chcemy podjąć przyszłość z nadzieją. Jesteśmy w pełni świadomi, że chwila obecna jest delikatna i trudna, jak stwierdził Jan Paweł II w *Vita consecrata*, i że kryzys, przez który przechodzi społeczeństwo i sam Kościół, w pełni dotyka też życia konsekrowanego. Jednakże chcemy podjąć wyzwanie tego kryzysu, traktując go nie jako przedpokój śmierci, lecz jako *kairós*, okazję do wzrastania w głębi”. Za: Radio watykańskie

Abp José Rodríguez Carballo: życie zakonne przeżywa trudności, ale jest też motywem nadziei

Życie konsekrowane przeżywa swoje trudności, pojawiają się jednak także nowe nadzieje na przyszłość – mówi w związku z 18. Dniem Życia Konsekrowanego sekre-

tarz papieskiej dykasterii poświęconej tej formie apostołstwa. Abp José Rodríguez Carballo OFM zauważa, że wciąż jest wielu młodych ludzi gotowych z odwagą odpowiedzieć na powołanie.

„Myślę, że są powody do nadziei. Oczywiście w życiu zakonnym są i cienie: prawdą jest, że spada liczba powołań oraz to, że niektóre instytuty łączą się, a inne muszą opuścić prowadzone przez siebie dzieła. Jednocześnie widać jednak ogromny wysiłek powrotu do prawdziwych źródeł własnego charyzmatu – mówi hierarcha.

Jestem przekonany, że życie konsekrowane wciąż jest pełne witalności i to daje nam nadzieję na przyszłość. Widzę, że konsekrowani w ostatnim czasie mocniej angażują się też w to, by tak jak zwywa Franciszek iść na peryferie. To także jest motywem nadziei”. Za: [Radio watykańskie](#)

Polscy biskupi z wizytą w dykasterii ds. zakonnych

Trwa wizyta *ad limina Apostolorum* episkopatu Polski. Poniedziałek 3 lutego biskupi rozpoczęli poranną Mszą w bazylice Matki Bożej Większej. Liturgii przewodniczył prymas Polski abp Józef Kowalczyk.

W ciągu dnia polscy biskupi kontynuowali wizyty w dykasteriach Kurii Rzymskiej. Mówi abp Marek Jędraszewski z Łodzi, który odwiedził Kongregację ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego:

„Była to rzeczywiście taka bardzo otwarta i życzliwa atmosfera rozmów. Tym bardziej, że w imieniu prefekta przyjmował nas arcybiskup sekretarz. To, co dla nas jest chyba najważniejsze, to przesłanie i prośba, jaką skierował ksiądz arcybiskup, abyśmy jako biskupi troszczyli się także o to, aby w naszych diecezjach była dobra współpraca nie tylko między księżmi diecezjalnymi, ale też zakonnymi i siostrami zakonnymi. Także, żeby promować ich wspólnotę szczególnego życia, będącego znakiem szczególnej więzi Chrystusa ze swoim Kościołem, a po wtóre, żeby zrobić maksymalnie dużo, by właściwie przeżyć kolejny rok, to znaczy 2015, który będzie poświęcony życiu konsekrowanemu”.

Za: [Radio watykańskie](#)

Spotkanie prowincjałów franciszkańskich w Rzymie

30 stycznia 2014 w Rzymie zakończyło się tradycyjne spotkanie nowych ministrów

provincialnych i kustoszów Zakonu Braci Mniejszych z o. generałem i zarządem Zakonu. Spotkanie odbywało się w siedzibie kurii generalnej. W obradach z o. generałem Michaeliem Perrym OFM wzięło udział 26 braci z całego świata. W spotkaniu wzięli udział o. prowincjał Antonin Brząkalik wraz z o. wikariuszem prowincjalnym Dymitrem Żeglinem. Głównymi tematami były: posługa władzy, formowanie do misji, towarzyszenie braciom przeżywającym trudności i problem opuszczających zakon. Zebrani przyjrzeni się też wspólnie dokumentom i mandatom Kapituły Generalnej 2009 roku.

Za: [www.panewniki.franciszkanie.pl](#)

Watykan wyjaśnia aktualną sytuację Franciszkanów Niepokalanej

Podczas konferencji prasowej sekretarz Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego poruszył kilka palących problemów. M. in. sprawę Franciszkanów Niepokalanej i amerykańskich sióstr zakonnych.

Przed rozpoczęciem Roku Życia Konsekrowanego powinien być już znany raport końcowy watykańskiej wizytacji żeńskich wspólnot zakonnych w Stanach Zjednoczonych, przeprowadzonej w latach 2009-2010 – poinformował sekretarz Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, abp José Rodríguez Carballo. Wizytację zainicjował ówczesny prefekt Kongregacji, kard. Franc Rodé, aby zbadać dlaczego doszło do znaczącego spadku liczby sióstr zakonnych w USA od lat 60. XX w.

Obecny prefekt tej dykasterii, kard. João Braz de Aviz tłumaczy, że wizytacja nie ma nic wspólnego z nakazaną w 2012 r. przez Kongregację Nauki Wiary reformą Konferencji Przełożonych Zakonów Żeńskich w USA (LCWR), której powodem były wątpliwości co do wierności sióstr nauczaniu Kościoła w dziedzinie aborcji, eutanazji, święceń kapłańskich kobiet, homoseksualizmu itp. LCWR skupia około 1500 przełożonych zakonnych, reprezentujących około 80 proc. spośród wszystkich 57 tys. sióstr w Stanach Zjednoczonych.

Podczas konferencji prasowej w Watykanie kardynał i sekretarz Kongregacji byli pytani także o wyznaczenie w sierpniu br. komisarza, mającego nadzorować męskie zgromadzenie Franciszkanów Niepokalanej. Papież zobowiązał ich też do odprawiania liturgii w rycie zwyczajnym (czyli posoborowej), zaś na sprawowanie liturgii w rycie nadzwyczajnym (czyli tzw. trydenckim) każda wspólnota musi uzyskać pozwolenie odpowiednich władz kościelnych.

Abp Rodríguez Carballo wyjaśnił, że nominacja komisarza była wynikiem wizytacji apostolskiej w zgromadzeniu, podczas której 74 proc. jego członków „poprosiło na piśmie o pilną interwencję Stolicy Apostolskiej dla rozwiązania wewnętrznych problemów” tego instytutu życia konsekrowa-

nego. Wyznaczenie komisarza nie jest więc karą nałożoną przez Stolicę Apostolską, lecz przejawem „macierzyństwa Kościoła” – wskazał sekretarz Kongregacji. Dodał, że sprawa rozpowszechnionego w zgromadzeniu odprawiania Mszy trydenckiej nie była głównym motywem podjęcia tej decyzji.

Gdy chodzi o problemy Legionistów Chrystusa, którzy od trzech lat przechodzą proces refleksji i odnowy, abp Rodríguez Carballo zaznaczył, że nadzoruje go delegat mianowany przez papieża i bezpośrednio przed nim odpowiedzialny. Proces zaczął się w 2010 r., po ujawnieniu, że założyciel Legionu, o. Marcial Maciel Degollado był ojcem kilkorga dzieci i molestował seksualnie seminarzystów. Od 8 stycznia br. trwa w Rzymie nadzwyczajna kapituła generalna zgromadzenia, która ma wybrać jego nowe władze i zatwierdzić nowe konstytucje zakonne. Kard. Braz de Aviz zauważył, że trzeba dokonać rozróżnienia między założycielem, który nadał zgromadzeniu charyzmat, a samym charyzmatem. – Uczymy się tego rozróżnienia, bo szczerze mówiąc dotyczy ono nie tylko Legionistów, ale także kilku innych przypadków, dawnych i obecnych – wskazał prefekt Kongregacji, nie wymieniając jednak żadnych nazwisk. Za: [www.gosc.pl](#)

Coraz mniej zakonników we Włoszech

Prowadzone przez zakony dzieła apostołskie wymagają dostosowania do wymogów współczesnych czasów. Konieczna jest także lepsza formacja powołaniowa. W obliczu coraz bardziej pustoszejących klasztorów wskazuje na to o. Giovanni Dalpiaz, autor studium socjologicznego poświęconego kondycji życia zakonnego we Włoszech.

Kameduła przypomina, że prawie połowa zakonnic w Italii (46 proc.) przekroczyła 60. rok życia. W przeciągu ostatnich czterech dekad liczba sióstr spadła ze 154 tys. o niemal połowę, do 89 tys. Poważny kryzys odnotowało także męskie życie zakonne, gdzie w tym samym czasie liczba zakonników zmalała o 1/3 (z 30 tys. do 20 tys. zakonników). Włoski kameduła wskazuje, że wciąż wielu zgromadzeniom trudno pogodzić się z faktem, iż prowadzone przez nie dzieła nie mają dalszej racji bytu. Zarazem zbyt rzadko dokonuje się aktualizacji charyzmatu do potrzeb współczesnego świata.

Według kameduły brak wystarczającej liczby księży sprawi, że Kościół we Wło-

szych stanie w krótkim czasie przed wyzwaniem przekazania zarządzania parafiami w ręce sióstr zakonnych i osób świeckich. O. Dalpiaz przywołuje tu przykład Stanów Zjednoczonych, gdzie 553 parafie nie mają proboszcza, a za ich funkcjonowanie odpowiada diakon, siostra zakonna lub osoba świecka. We Włoszech już obecnie siostry zakonne kierują 36 parafiami. Za: [Radio watykańskie](#)

Polscy salezjanie przygotowują się do założenia placówki na Łotwie

Odpowiadając na zaproszenie arcybiskupa metropolity Rygi, abpa Zbigniewa Stankiewicza, Zgromadzenie Salezjańskie rozważa możliwość otwarcia placówki salezjańskiej na Łotwie. Od października ubiegłego roku ks. Tomasz Zielonka, salezjanin z Inspektorii Warszawskiej (PLE), przebywa na Łotwie, gdzie uczy się języka łotewskiego, pełni posługę w parafii w Cesvaine i przygotowuje grunt pod przyszłe dzieło salezjańskie.

Abp Stankiewicz zaproponował salezjanom prowadzenie domu dla młodzieży, który już funkcjonuje, ośrodka wychowawczego, który jest jeszcze do skompletowania, i diecezjalnego domu duchowości, a poza tym rozważane są jeszcze inne propozycje. Biskup chciałby wspólnotę salezjańską o charakterze międzynarodowym, stąd myśli się o dokonaniu oceny tych propozycji i określeniu sposobu funkcjonowania tego rodzaju placówki pośród inspektorii regionu Europa Północ w czasie Kapituły Generalnej 27. A to w tym celu, aby, jeśli placówka salezjańska na Łotwie zostanie zatwierdzona, mogła zacząć funkcjonować oficjalnie od września 2014 r.

Poza tym, w tym roku, po raz pierwszy, w Grasi/Cesvaine, gdzie mieszka i pracuje ks. Zielonka, obchodzono uroczystość św. Jana Bosko. W obchodach święta wzięli także udział bp Viktors Stulpins, biskup diecezji Liepāja, sufraganii diecezji ryskiej, a także abp Stankiewicz oraz wiele dzieci, młodzieży i miejscowych parafian.

Za: www.infoans.org

Europejskie spotkanie karmelitańskich formatorów

„Jaki Bóg, jaki człowiek? Teologia i pedagogika Karmelu” (Cuál Dios, cuál hombre: teología y pedagogía del Carmelo). Pod takim hasłem trwa na Uniwersytecie Mistyki w Avili europejskie spotkanie formatorów Zakonu Karmelitów Bosych. Bierze w nim udział ponad 30 zakonników z Europy, w tym także z Polski.

Teologia i pedagogika Teresy od Jezusa, Jana od Krzyża i Teresy od Dzieciątka Jezus w procesie skutecznej i integralnej formacji kandydatów do Zakonu Karmelitów Bosych w Europie to główny temat spotkania. Konferencjom o. Antonio Sica-riego towarzyszą żywe dyskusje nad znaczeniem mistyków karmelitańskich na poszczególnych etapach formacyjnych. Formatorzy zajmą się szczególnie pierwszym etapem formacji, a mianowicie postulatami. I tak o. Tadeusz Florek będzie mówił o „Postulacie w dokumentach Kościoła i Zakonu”, natomiast o. Joaquín Teixeira o „Postulacie na Półwyspie Iberyjskim”.

W ramach Europejskiej Formacji Karmelitańskiej uczestnicy spotkania zapoznają się z „pierwszą formacją w klasztorze w Toro”, dokonają ewaluacji spotkania studentów w 2013 r. oraz zajmą się przygotowaniem Europejskiego Spotkania Młodych Karmelitów, które odbędzie się w Avili w sierpniu w 2015 r. Zbiegnie się ono z obchodami 500-lecia urodzin św. Teresy od Jezusa. M. *Raczkiewicz CSsR*

Za: [Radio watykańskie](#)

Mija pół roku od porwania znanego jezuita w Syrii

Mija sześć miesięcy od dnia, w którym jezuita, o. Paolo Dall'Oglio zaginął w miejscowości Raqqā. Ten niespełna sześćdziesięcioletni jezuita, nazywany abuna Paolo (ojciec Paolo), zakochał się w Syrii, będąc jeszcze studentem, a po latach formacji zakonnej wrócił do tego kraju, by na miejscu oddać się budowaniu pojednania między muzułmanami a chrześcijanami.

Cieszył się ogromnym autorytetem wśród Syryjczyków, do klasztoru Mar Musa przyjeżdżali młodzi z całego kraju. Najczęstszymi gośćmi byli muzułmanie. Ojciec Paolo tak to tłumaczył w jednej z naszych rozmów: „Jest to nawiązanie do miejscowej tradycji, w której życie monastyczne było częścią symbolicznego świata islamu, prorok Mahomet i jego wyznawcy szanowali i ochraniali chrześcijańskie klasztory. Dlatego podążamy tą drogą, obserwując, jak wielkie znaczenie ma pielgrzymowanie do naszego klasztoru dla okolicznych mieszkańców, chrześcijan i muzułmanów. Oznacza to, że życie jest czymś więcej niż pieniądze i władza, że jest coś głębszego. I symbolem tego jest klasztor”.

Apel o pomoc dla oblężonego miasta

Z oblężonego przez siły syryjskiego reżimu miasta Hims o pomoc dla głodujących mieszkańców zaapelował holenderski jezuita, ojciec Frans van der Lugt, który zamieścił na YouTube nagranie wideo. Lugt ostrzega w nim, że mieszkańcom Hims grozi śmierć głodowa. „Największym problemem jest głód, bo ludzie nie mają już jedzenia – mówi w nagraniu 75-letni jezuita. – Muzułmanie i chrześcijanie, wszyscy tu żyjemy w warunkach trudnych i bole-

snych; cierpimy, ale najbardziej z głodu”. Trwające niespełna trzy minuty nagranie przedstawia ojca Lugta na tle złotych tablic, na których widnieją napisy: „Osiem przypadków śmierci głodowej”, „100 osób, które potrzebują natychmiastowych operacji”, „250 rodzin bliskich śmierci głodowej” i „Śmierć z głodu jest straszniejsza od broni chemicznej”.

„Nie możemy już tak żyć, potrzebujemy prawdziwej pomocy (...) jesteśmy tu zamknięci od półtora roku” – mówi w nagraniu jezuita, który mieszka w Syrii od 1966 roku. Ojciec van der Lugt jest również psychoterapeutą. Założył też w Syrii centrum na rzecz rozwoju rolnictwa.

W niedzielę, po trzech dniach rozmów pokojowych w Genewie, strona rządowa obiecała, że zanim do Hims dotrą konwoje z pomocą, zostaną z niego ewakuowane kobiety i dzieci. W poniedziałek Stany Zjednoczone zaapelowały do rządu syryjskiego, by wyraził zgodę na ewakuację wszystkich cywilów z oblężonego miasta i nie ograniczał jej tylko do wybranych grup.

Hims to jeden z najgorętszych punktów syryjskiego konfliktu zbrojnego; miasto od 18 miesięcy jest otoczone przez siły rządowe jako ognisko zbrojnej opozycji.

Syryjska telewizja podała w poniedziałek, że urzędnik władz syryjskich i przedstawiciel ONZ spotkają się w Hims, aby ustalić szczegóły ewakuacji dzieci i kobiet z obszarów kontrolowanych przez rebeliantów. Nie wiadomo, kiedy ewakuacja miałaby się rozpocząć. Konflikt w Syrii wybuchł w marcu 2011 roku i według syryjskich działaczy praw człowieka dotychczas kosztował życie ponad 130 tys. ludzi.

Za: www.deon.pl

Siedem sióstr zakonnych zginęło w wypadku w Meksyku

Siedem brygidek zginęło w wypadku samochodowym w Meksyku. Do tragicznego wydarzenia doszło w minioną sobotę 25 stycznia wieczorem w rejonie miejscowości Atzitzintla w stanie Puebla w środkowej części kraju. Siostry wracały z rekolekcji w Ciudad Serdán do swego klasztoru w Puebli. Furgonetka, którą podróżowały, z niewiadomych przyczyn wypadła z drogi i stoczyła się w 80-metrową przepaść. W wypadku, oprócz siedmiu sióstr w wieku od 20 do 46 lat, zginęło dwóch mężczyzn, zaś kolejne dwie zakonnice zostały poważnie ranne.

Za: [Radio watykańskie](#)

KSIĄŻKA O NIEZWYKŁYM ZAKONNIKU

Tytuł książki został zaczerpnięty z jednego z listów o. Piotra. To bardzo częste stwierdzenie i jego postawa w życiu. Pisał „Człowiekowi nakazano obrócić się w proch. Ale być prochem w rękę Boga Żywego to wielka kariera”.

Książka nie jest jednak opowieścią o śmierci, wręcz przeciwnie o życiu i to życiu tak bogatym, niezwykłym i barwnym, że można by nim obdarzyć niejedną osobę.

Ojciec Piotr Rostworowski był znaczącą osobowością polskiego Kościoła w XX wieku. Urodzony w rodzinie ziemiańskiej, wstąpił do zakonu benedyktynów, by po okresie spędzonym w PRL-owskim więzieniu przejść do życia w surowej regule kamedulskiej, a w ostatnim okresie życia oddać się rekluzji.

Dogłębne poznanie jego losów może być cennym źródłem wiedzy o historii Polski XX wieku zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że życie o. Piotra Rostworowskiego niemal dokładnie to stulecie wypełniło. Pozwala na zetknięcie się z dziejami ziemiaństwa polskiego, prześledzenie życia politycznego I wojny światowej, okresu międzywojennego, problematyki okupacji hitlerowskiej, walki państwa z Kościołem w czasach PRL, poznanie mechanizmów systemu sądownictwa lat 60. XX wieku w Polsce oraz przemian lat 80.

O. Piotr Rostworowski jest także symbolem zjawisk w Kościele, zarówno lokalnym, jak i powszechnym, charakterystycznych dla XX wieku. Uczestniczył w odnawianiu życia benedyktyńskiego w Polsce, współtworzył *współczesny Tyniec*, włączał się w nurt odnowy liturgicznej i edycji Biblii Tysiąclecia, był wizytatorem klasztorów be-

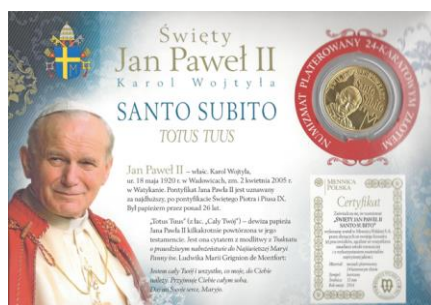
nedyktyńskich w Polsce. W znacznym stopniu przyczyniał się także do zaszczerpienia na gruncie polskim nowych ruchów czy wspólnot pojawiających się w Kościele, jak choćby Focolari czy zgromadzenia małych sióstr Jezusa. Odradzał życie pustelnicze, pełniąc funkcję przeora dwóch czynnych klasztorów kamedulskich w Polsce, a następnie przeora klasztorów włoskich, kolumbijskich i wizytatora eremów kamedulskich w świecie. Pracował także jako konsultor w Kongregacji do spraw Zakonów i Instytutów Świeckich w Watykanie, brał udział w Synodzie biskupów w Rzymie w 1983 roku. Był zaprzyjaźniony m.in. z Prymasem Tysiąclecia kardynałem Stefanem Wyszyńskim i kardynałem Karolem Wojtyłą, a następnie papieżem Janem Pawłem II.

Książka zarówno dla tych, którzy interesują się historią Polski czy Kościoła w XX wieku, dziejami zakonów zwłaszcza benedyktynów i kamedułów, jak i duchowością. Książka zawiera bowiem wiele rozmyślań ojca Piotra z różnych okresów jego życia.

Książkę można zamawiać przez stronę internetową www.kameduli.info

SBN: 978-83-932133-8-2
s. 421

Informacja Ekonoma KWPZM

W związku z dużym zainteresowaniem numizmatem platerowanym 24-karatowym złotem, który przygotowała Mennica Polska na dzień kanonizacji Jana Pawła II jest możliwość zamówienia tego numizmatu na nasze potrzeby (dla wiernych z naszych kościołów, na potrzeby wspólnoty, na prezenty dla rodziny czy znajomych).

Numizmat ten, rozprowadzany jest tylko w naszych wspólnotach zakonnych i

poprzez nas wśród wiernych w kościołach, które obsługujemy.

Każdy numizmat oprawiony jest w kapsułę numizmatyczną i umieszczony w specjalnie do tego celu przygotowanej oprawie, która można powiesić na ścianie lub postawić na biurku – jak na zdjęciu.

Numizmat wykonany jest z mosiądzu i platerowany 24-karatowym złotem o średnicy 32 mm. Posiada również poświadczenie certyfikatem Mennicy Polskiej.

Dzięki specjalnej umowie z Mennicą instytucje zakonne mogą nabywać te numizmaty na specjalnych, bardzo korzystnych warunkach. Informacje można uzyskać, a także zamówienia z Waszych Wspólnot i Parafii składać u ekonomów

provincialnych (lub generalnych) Waszych zakonów i zgromadzeń w terminie do 17 lutego 2014 roku.

Przewidywany czas dostarczenia numizmatów – do końca marca 2014 roku.

Dodatkowe informacje można uzyskać pisząc na adres: piotrcie@poczta.onet.pl

Ks. Piotr Cieplak MS
Ekonom KWPZM

ŚP. O. EDWARD STOCH (1927-2014) SJ

O godz. 5:30, 2 lutego w infirmerii krakowskiego kolegium, zmarł o. Edward Stoch SJ. Miał 87 lat.

O. Edward urodził się w roku 1927, do zakonu wstąpił w 1948 roku, święcenia przyjął w roku 1957. Był także współauto-

rem przewodnika „Bazylika Najświętszego Serca Pana Jezusa w Krakowie.”, który ukazał się nakładem Wydawnictwa WAM w 2007 roku.

Pogrzeb śp. o. Edwarda Stocha odbędzie się w najbliższy piątek 7 lutego. O godz.

10:00 w bazylice Serca Pana Jezusa w Krakowie zostanie odprawiona Msza św., a o godz. 12:00 spod bramy Cmentarza Rakowickiego wyruszy kondukt żałobny.

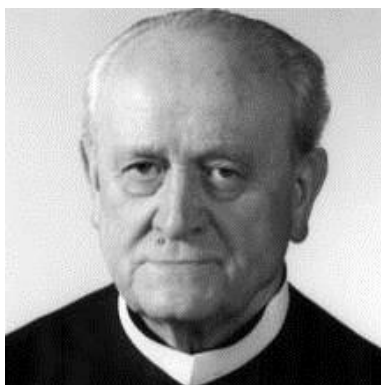
Za: www.jezuici.pl

ŚP. O. JÓZEF WITEK (1934-2014) CSsR

Ze smutkiem informujemy o śmierci O. Józefa Witka, redemptorysty.

O. Józef Witek CSsR urodził się 4.10.1934 r w m. Bielowy k. Dębicy. Po ukończeniu szkoły podstawowej, a następnie juwenatu w Toruniu, wstąpił w 1951 r. do Zgromadzenia Redemptorystów. Po odbyciu nowicjatu złożył śluby zakonne 2.08.1952 r.

Odbił studia filozoficzno-teologiczne w Tuchowie, gdzie 24.08.1958 r. przyjął święcenia prezbiteratu z rąk abp. Włodzimierza Jasińskiego. Ukończył tirocinium pastoralne.

Pracował przede wszystkim jako misjonarz i rekolekcjonista. Mieszkał w domach zakonnych w Tuchowie, Krakowie, Warszawie, Skarżysku-Kamiennej, Braniewie (przełożony wspólnoty), Elblągu, Paczkowie, Szczecinku i Toruniu.

Zmarł 31.01.2014 r. w Toruniu w wieku 80 lat. Przeżył 62 lata w zgromadzeniu zakonnym i 56 w kapłaństwie.

Niech dobry Bóg będzie mu radością na wieki.

Za: www.redemptor.pl

ŚP. BR. EDWARD MIKOŁAJCZYK (1954-2014) OMI

28 stycznia 2014 r. wieczorem, w szpitalu HCP w Poznaniu, zmarł po długiej chorobie br. Edward Mikołajczyk OMI.

Urodził się 25 lipca 1954 r. w Ostrowii Mazowieckiej. Był synem Józefa i Wandy z d. Siedleckiej. Początek jego życia zakonnego związany jest ze Świętym Krzyżem, gdzie 13 października 1972 r., rozpoczął postulat.

Tam też złożył pierwsze (3 V 1974 r.) i wieczyste (27 IV 1980 r.) śluby zakonne.

Br. Edward pracował jako kucharz na Świętym Krzyżu i w Kodniu, jako ekonom na Świętym Krzyżu, w Poznaniu i Katowicach oraz jako furtian w Gdańsku i Poznaniu.

Zapamiętamy go jako niezmiernie ciepłego człowieka, zakonnika, który był doświadczony od dłuższego czasu przez krzyż choroby. Był w niej dla nas szczególnym świadkiem Chrystusa. Zawsze marzył o pracy na Ukrainie, na którą nie pozwalała jego choroba.

Za: www.oblaci.pl

ŚP. BR. JAN PAWEŁ GANCARCZYK (1941-2014) CFCI

Dnia 26 stycznia 2014 roku po długiej i ciężkiej chorobie w 74 roku życia i w 38 roku powołania zakonnego w Zgromadzeniu Braci Serca Jezusowego, w szpitalu w Puszczyczkowie zmarł Brat Jan Paweł Gancarczyk CFCI.

Brat Jan urodził się 18 czerwca 1941 roku w miejscowości Czarny Dunajec na Podhalu. Ojciec Jan był szewcem a Matka Maria zajmowała się gospodarstwem. Miał czworo rodzeństwa 3 siostry i brata. Ochrzczony w miejscowym Kościele parafialnym dn.20 czerwca 1941 roku. Po ukończeniu szkoły podstawowej, uczęszczał do Salezjańskiej Szkoły Zawodowej gdzie zdobywał zawód stolarza.

Wstąpił do Zakonu Bonifratrów i jako pielęgniarz pracował w szpitalu psychiatrycznym. Na prośbę rodziców wrócił do domu, aby pomagać w pracy na roli. Został wcielony do wojska. Po odbyciu służby wojskowej powraca na ojcowiznę i opiekował się Rodzicami. Ponieważ jego marzeniem była służba Panu Bogu, zgłosił się do Zgromadzenia Braci Serca Jezusowego w Puszczyczkowie.

Po odbyciu nowicjatu złożył pierwszą profesję zakonną 2 lutego 1976, a profesję wieczystą 18 stycznia 1983 roku. Zgromadzenie powierzało Mu różne obowiązki zakonne. Pracował w Katedrach w Pozna-

niu, Warszawie, Gnieźnie i Łomży również w Poznańskiej Farze. Przez pięć lat postulgiwał w Archiwum Archidiecezjalnym w Poznaniu. Pełnił przez wiele lat urzędy przełożenijskie w domach Zgromadzenia. Ostatnie lata jego życia, to zmaganie się z chorobą. W roku 2008 zamieszkał w domu zakonnym Wonieści k. Śmigła, gdzie spędził ostatnie miesiące swojego życia. Krótko przed świętami Bożego Narodzenia ubiegłego roku ze względu na stan zdrowia poszedł do szpitala w Puszczyczkowie i tam zakończył swoją doczesną ziemską pielgrzymkę dnia 26 stycznia 2014r. Cenił sobie modlitwę i punktualność.

Drogi Bracie Janku, niech Serce Boże któremu służyłeś obdarzy cię nagrodą wieczną w swoim Królestwie Niebieskim. Przed Tronem Bożym pamiętaj o swoich

Współbraciach i módl się za Zgromadzenie. Odpoczywaj w pokoju wiecznym w Chrystusie.

Pogrzeb śp. br. Jana Pawła Gacarczyka odbył się w Domu Generalnym w Puszczykowie w środę – 29 stycznia. br. Zbigniew Godlewski, sekretarz Za: www.zsbj.pl

ŚP. KS. MARCIN MARTYNA (1931-2014) SDS

Dnia 26 stycznia 2014 roku w Trzebnicy, po długiej i ciężkiej chorobie, zmarł wieloletni salwatoriński misjonarz ks. Marcin Martyna. Trudno przecenić jego zasługi dla rozwoju Kościoła w Tanzanii. Został on pożegnany przez współbraci, przyjaciół i rodzinę dnia 29 stycznia w Krakowie.

Ks. Marcin Martyna urodził się dnia 25 października 1931 roku w Czernichówku. Na chrzcie otrzymał imię Jan. W 1938 roku rozpoczął naukę w szkole podstawowej w Czernichowie. Rok później wybuchła II Wojna Światowa, co bardzo skomplikowało naukę Jana Martyny. W lutym 1945 roku rozpoczął naukę w gimnazjum im. Władysława Sikorskiego w Krakowie Zakrzówku prowadzonym przez Salwatorianów. W tym okresie rozpoznał on swoje powołanie i dlatego już w III klasie gimnazjum złożył podanie z prośbą o przyjęcie do nowicjatu Towarzystwa Boskiego Zbawiciela.

W dniu 31 sierpnia 1948 roku został on włączony do nowicjatu w Bagnie przyjmując imię zakonne: Marcin. W dniu 8 września 1949 roku złożył pierwszą profesję zakonną w Bagnie. Następnie w latach 1949-1951, jako uczeń X i XI klasy gimnazjum w Małym Seminarium Duchownym Salwatorianów w Mikołowie, przygotowywał się do egzaminu dojrzałości. W latach 1951-1957 zdobywał wiedzę z zakresu filozofii i teologii w studium OO. Dominikanów w Krakowie. W trakcie studiów dojrzało w nim powołanie misyjne. Profesję wieczystą złożył w dniu 8 września 1953 roku w Trzebnicy. Święcenia diakonatu przyjął w dniu 5 kwietnia 1955 roku z rąk bpa Franciszka Jopa w Krakowie. Święcenia kapłańskie otrzymał dnia 7 października 1956 roku z rąk bpa Stanisława Rosponda w Krakowie.

W dniu 6 sierpnia 1957 roku ks. Marcin został skierowany do parafii w Obornikach Śląskich. Posługiwał tam jako wikariusz w latach 1957-1959. Dnia 28 sierpnia 1959 roku został przeniesiony do domu zakonnego we Wrocławiu przy ul. Matejki 4 na tzw. Tirocinium czyli rok duszpasterski. Następnie, w dniu 5 października tegoż roku, został mianowany ekonomem domu zakonnego we Wrocławiu.

Dowodem ogromnego zaufania i wyróżnienia dla młodego księdza, jakim był wówczas ks. Marcin, był wybór do zarządu Prowincji Polskiej Towarzystwa Boskiego Zbawiciela. Począwszy od 29 marca 1960 roku pełnił on przez trzy kolejne kadencje funkcję sekretarza prowincjalnego, a oprócz tego w latach 1960-1963 oraz 1963-1966 funkcję trzeciego konsultora. W związku z tym został on przeniesiony do domu zakonnego w Krakowie przy ul. Łobzowskiej 22, gdzie powierzono mu funkcję superiora. Mimo wielu obowiązków związanych z powierzonymi mu funkcjami, ks. Marcin często angażował się w pomoc duszpasterską.

Nie opuszczała go myśl o realizacji powołania misyjnego. W 1962 roku zadeklarował gotowość wyjazdu do pracy wśród Polonii w USA. Otrzymał takie pozwolenie, ale władze komunistyczne definitywnie odmówiły wydania mu paszportu. W związku z tym pozostał w Krakowie. W dniu 25 lipca 1963 roku został on ponownie mianowany superiorem domu zakonnego w Krakowie przy ul. Łobzowskiej 22. W 1966 roku zgłosił gotowość wyjazdu do pracy misyjnej wśród Polonii w stanie Parana w Brazylii.

Pod koniec 1967 roku otworzyła się dla ks. Marcina możliwość wyjazdu do Brazylii. Wraz z dwoma współbraćmi udali się do Rzymu, ale podczas pobytu w Domu Generalnym plany wyjazdowe uległy zmianie. Nagła potrzeba wysłania misjonarzy do Tanzanii w Afryce była powodem zmiany miejsca docelowego jego podróży. Po konsultacji z prowincjałem ks. Marcin Martyna zgodził się na wyjazd na Czarny Łą. We wrześniu 1968 roku dotarł do

Tanzanii. Jego pierwszą placówką misyjną było Lupaso, gdzie dotarł 14 lutego 1969 roku. Następną placówką była parafia w Nachingwea, gdzie przez rok pełnił funkcję wikariusza. Potem krótko był proboszczem w parafii w Lupaso. Miejscem, gdzie najdłużej apostołował była parafia w Makulani, gdzie przez 19 lat sprawował urząd proboszcza. Ważnym dziełem apostołskim ks. Marcina Martyny była szkoła katechetyczna w Lukuledi, gdzie przez 12 lat pełnił funkcję dyrektora. Szkoła ta wykształciła wielu pomocników misjonarzy, którzy niesli Ewangelię mieszkańcom Tanzanii. Ostatnią placówką ks. Marcina w Afryce była parafia w Nakapanyi.

Z powodu pogarszającego się stanu zdrowia, po 38 latach niezwykle ofiarnej posługi misyjnej w Afryce, w 2006 roku, ks. Marcin Martyna powrócił do Polski i zamieszkał we wspólnocie w Warszawie. W 2007 roku prezydent RP Lech Kaczyński za wybitne zasługi w rozwijaniu współpracy polsko-tanzańskiej oraz działalność misyjną odznaczył go Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. W 2012 roku wydana została książka autorstwa ks. Martyny pt. „Wspomnienie miejsc i ludzi, do których posłał mnie nasz Zbawiciel”.

W 2012 roku stan jego zdrowia pogorszył się tak bardzo, że wymagał już stałej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej. Dlatego w dniu 19 maja 2012 roku został przeniesiony do ośrodka opieki Sióstr Boromeuszek w Trzebnicy, gdzie przebywał do śmierci.

Dla współbraci, którzy spotkali go na swojej drodze pozostanie wspaniałym wzorem zakonnika i kapłana, a przede wszystkim człowieka pełnego dobra i zyczliwości dla każdej osoby, którą spotkał na drodze swojego kapłańskiego życia.

Ks. Marcin Martyna zmarł w niedzielny poranek, dnia 26 stycznia 2014 roku, w Trzebnicy. Odszedł do Pana w: 83 roku życia, 58 roku kapłaństwa i 65 roku życia zakonnego. Jego pogrzeb odbył się dnia 29 stycznia br. o godz. 11.00 w kościele p.w. Boskiego Zbawiciela w Krakowie-Zakrzówku. Został pochowany w grobowcu zakonnym na Cmentarzu Salwatorskim.

Za: www.sds.pl